

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. C. L.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025 č. j. OAM-238/BA-BA01-HA06-2025, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

2. Žalobce konstatoval, že základním důvodem, pro který se rozhodl opustit zemi původu a následně požádal v České republice o mezinárodní ochranu, je strach z pronásledování a z nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání či dokonce vážné ohrožení života ze strany lichvářů, kteří mu vyhrožují zabitím. V průběhu správního řízení sdělil, že je vyhrožováno jeho rodině a obává se tak o život svůj i rodiny. Dle žalobce žalovaný jeho výpověď následně shrnul na straně 3 napadeného rozhodnutí tak, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu a to, aniž by svůj závěr jakkoli odůvodnil.
3. Žalobce dále namítal, že celé řízení s ním je od počátku vedeno nikoliv základními zásadami správního řízení a věcným posouzením, nýbrž snahou o využití ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Obecně dále namítal, že správní orgán nikterak nerozporuje pravdivost jeho výpovědi, ale současně na ni nehodlal nikterak aplikovat ani ustanovení azylového zákona, ani jednotlivé články kvalifikační směrnice, veden snahou aplikovat § 16 odst. 2 zákona o azylu.
4. Žalobce vyslovil přesvědčení, že žalovaný nezhodnotil veškeré okolnosti, které v řízení tvrdil a neshromáždil jakékoli relevantní informace o zemi původu.
5. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pomíjí „subjektivní aspekt osoby žalobce“. V této souvislosti odkázal na definici termínu uprchlík dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Dle žalobce vyhodnocení subjektivního aspektu je neoddělitelné od posouzení osobnosti žadatele, jelikož psychologické reakce různých jedinců nemusí být v totožných podmínkách vždy stejné. V žalobě dále citoval ust. § 12 a § 14 zákona o azylu a namítal, že skutečnost, že již za sebou má zcela vykonstruovaný proces, a správní orgán tyto skutečnosti nikterak v rozhodnutí nerozporuje, jednoznačně indikuje reálnost hrozby dalšího nebezpečí, tak jak plyne z dikce ust. § 12 a § 14 zákona o azylu.
6. Namítal také, že pokud žalovaný považoval jeho výpověď za rozpornou, „mohl s touto skutečností v průběhu řízení pracovat“. Skutečnost, že se žalovaný sám vzdá možnosti doptávat se na jednotlivé detaily azylového příběhu, nemůže následně nahradit shrnutím rozsáhlé výpovědi do závěru o „legalizaci pobytu“. Zvláště, když ani tento závěr nikterak neodůvodní. Namítal, že žalovaný zcela odmítl vyhledat jakékoli relevantní informace o zemi původu a tvrdil, „celé řízení s žadatelem je tak od počátku vedeno nikoliv azylovým zákonem a základními zásadami správního řízení, nýbrž snahou o využití § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy snahou o rychlé smetení případu ze stolu“.
7. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, dále na relevantní judikaturu a zdůraznil, že unesl důkazní břemeno, situace žalobce byla hodnocena individuálně, žádost byla rozhodnuta meritorně a nikoli dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žaloba se tak v tomto bodě zcela mýjí účinkem.
8. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutím žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném

znění, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu ve stanovené lhůtě nesdělil.

9. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 27. 2. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti a v rámci údajů a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že nemá a nikdy neměl žádné náboženské ani politické přesvědčení, není a nebyl nijak politicky aktivní. Manželka a čtyři děti žijí ve Vietnamu. Z vlasti odcestoval letecky v červenci roku 2024 do Maďarska za prací. Tam pobýval do poloviny února roku 2025. Na území České republiky vstoupil dne 17. 2. 2025. Kromě Maďarska a České republiky nepobýval v jiných státech Evropské unie. V Maďarsku disponoval platným pracovním vízem na 2 roky. Důvodem opuštění vlasti byla práce v zahraničí. Z vlasti vycestoval bez problémů. Neměl tam žádné potíže se státními či bezpečnostními složkami. Neměl ani žádné problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví či příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Ve vlasti nikdy nebyl trestně stíhán. Na dotaz, co by mu hrozilo v případě návratu do Vietnamu, odpověděl, že nebude mít problémy se státními orgány, ale s věřiteli. Pokud dluhy nesplatí, mohl by být jeho život ohrožen. Věřitelé mu již jednou vyhrožovali, chytili, ale utekl jim. Z důvodu obavy o rodinu tuto událost na policii nenahlásil. Po tomto incidentu si půjčil další peníze na vycestování a utekl do Maďarska. Vycestoval do jednoho roku po výhrůžkách. Po vycestování ze země již nějakou malou část dluhu splatil. Domnívá se, že přestěhováním do jiné části vlasti by se potíže nevyřešily, neboť síť věřitelů pokrývá každou část země. Nedovolili by mu v klidu žít. V Maďarsku o udělení mezinárodní ochrany nepožádal, neboť tam disponoval platným pracovním povolením. Po zadržení Policií ČR zjistil, že platnost pracovního povolení již skončila. Pokud by nebyl zadržen Policií ČR, o udělení mezinárodní ochrany by nepožádal.
10. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 6. 2024 a Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, ze dne 21. 1. 2025 – Půjčky, úvěry a lichva.
11. Ze správního spisu se dále podává, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 17. 3. 2025 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce se dostavil, s nabízenými informacemi se seznamovat nechtěl, ani nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí. Neuvedl ani jakékoli další skutečnosti nebo informace.
12. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha setrvat v České republice, pracovat zde a splácet dluhy v domovském státě. V případě návratu do vlasti se obává jednání věřitelů z důvodu nesplacené půjčky.
13. Namítal-li žalobce, že žalovaný nezkoumal existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, nýbrž ji vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, jedná se o námitky liché. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak plyne, že

správní orgán posoudil žádost žalobce meritorně a zjišťoval skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

14. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci je nedůvodná.
15. V rozporu s obsahem správního spisu a s napadeným rozhodnutím je tvrzení žalobce v žalobě, že žalovaný považoval jeho výpověď za rozpornou, stejně tak i jeho tvrzení, že má za sebou zcela vykonstruovaný proces a že žalovaný tyto skutečnosti nikterak v rozhodnutí nerozporuje.
16. Tvrdil-li žalobce, že se důvodně obává vycestování do své vlasti, neboť tam má dluhy z titulu půjček, pak se nejedná o azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani o azylově relevantní důvod dle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Potíže se soukromými osobami ve státě původu spočívající např. ve vyhrožování či vydírání, nelze bez dalšího považovat za důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani je nelze považovat za důvody pro udělení doplňkové ochrany. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 440/2004-53). Kroky státních orgánů na ochranu před vážnou újmou lze mít za přiměřené, a tudíž ochranu za poskytnutou, mimo jiné tehdy, je-li ve státě, kam má být žadatel navrácen, zaveden účinný systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo způsobení vážné újmy a žadatel má k této ochraně přístup (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 48/2008-57). Z Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva plyne, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, úvěry „na černo“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z předmětné informace tak plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Skutečnost, že žalobce možnosti ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc

nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyličil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, a ani neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nedosahuje hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována. Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu soud poznamenává, že judikatura se ustálila v názoru, že smyslem soudního přezkumu správních rozhodnutí není stále opakovat již jednou vyřčené, proto připouští možnost odkazovat na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí v případech shody mezi názorem soudu a správního orgánu (viz např. rozsudky NSS č. j. 4 As 11/2006-86, č. j. 2 Afs 37/2012-47, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

17. Co se týče podmínek udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, pak ten lze udělit jen v případě hodném zvláštního zřetele. Soud v daných souvislostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004 č. j. 2 Azs 8/2004-55. Nejvyšší správní soud uvedl, že smysl humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné i v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit např. udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným, konec citace. V rozsudku č. j. 4 Azs 161/2005-83 Nejvyšší správní soud k podmínkám udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu uvedl, že udělení azylu z humanitárních důvodů není subjektivním právem žadatele. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu je určeno volnou úvahou správního orgánu; i ona sice podléhá přezkoumání ve správním soudnictví, jestliže však správní orgán vzal v úvahu všechny skutkové okolnosti případu a zdůvodnil, jak je hodnotil, pak za situace, kdy tento postup byl bezchybný, není důvod takové rozhodnutí při soudním přezkoumání zrušit. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný v rámci svého správního uvážení při rozhodování o udělení humanitárního azylu zohlednil skutečnosti žalobcem uváděné včetně jeho osobních, sociálních a rodinných poměrů, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k udělení azylu z humanitárních důvodů, který je udělován ve zcela výjimečných případech. S tímto hodnocením se krajský soud ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu žalovaný hodnotil v mezích svého správního uvážení, žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 o azylu. S těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě vypořádal.
18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29.05.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně